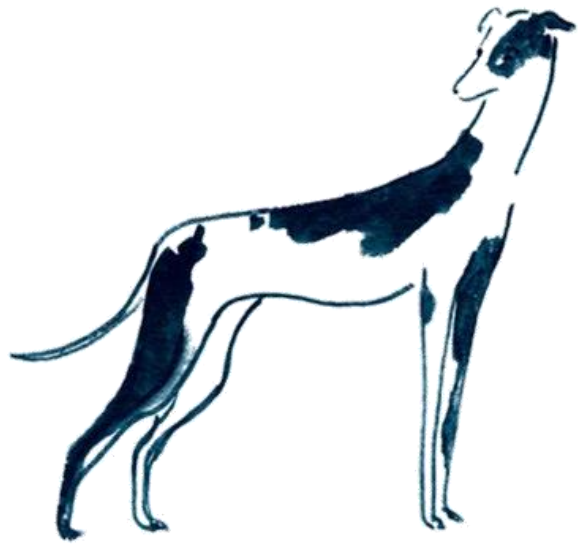

1 pes se jako dárek nedává

Na vesnici má skoro každej psa a my taky měli Ťapku, moje první vzpomínka celýho života je, že je mi dva a půl roku a děda mě bere na koně a jdeme někam po vesnici vy-zvednout si štěňátko. Ale možná to není vzpomínka, možná jsem si to vymyslela podle fotky, protože táta měl dlouho takovej starodávnej foťák na filmy, z kterýho byly opravdový fotky, a existuje fotka, jak jdu s dědou za ruku a děda drží štěně a to štěně je Ťapka.

Ťapka ale byla malej pejsek a nikdy nechodila ven ze zahrady a já jsem v druhý třídě úplně milovala knížku *Děti z Bullerbynu* a tam má kluk psa, kterej je jenom jeho, a já jsem hrozně začala chtít psa, kterej by byl jenom můj.

A tak jsem šla za tátou a řekla jsem mu, že chci psa, kterej bude jenom můj. A on mi řekl, že jsem malá a že dětem se pes nekupuje, že to není hračka, a já jsem na to pak zapomněla, protože jsem asi byla ještě malá. Ale na podzim ve čtvrtý třídě

jsem si **je**dnou uklízela pokojík, máma to chtěla, a tu knížku jsem našla a vzpomněla jsem si na to, že bych vlastně teď, když užž jsem **v**ětší, toho psa mohla dostat.

N**ap**oprvý mě táta asi vůbec neposlouchal, štípal dříví a vůbecb **n**epřestal, tak jsem zase odešla.

Mámě jsem to zatím neříkala, protože zrovna měla Julii aa NiNinui a nic jinýho než mimina řešit nemohla, a kromě toho byby mi řekla, že pes je drahá sranda a ať nevymýšlím blbosti. A taky ať si vzpomenu, jak jsem chtěla hrát na trubku, což jsem fakt chtěla, ale jenom čtrnáct dní, než jsem zjistila, že je to hrozně těžký, no a že máme přece Ťapku.

Já nevím přesně, proč jsem na to ale nezapomněla, taková já jsem, táta říká, že jsem hrozně umanutá, ale nejspíš proto, že jsem věděla, že je to blbost, že mi nikdy žádnýho psa ne-koupí, i když by mi stačil normální pes, žádnej speciální, ale chtěla bych, aby byl velkej, jako byl právě ten Svipp z tý knížky, tak asi proto jsem ho chtěla o to víc.

A protože bylo zrovna před Vánocema, tak jsem si řekla, že si o toho psa napíšu, i když samozřejmě vím, že žádnej Ježíšek neexistuje, že dárky kupujou rodiče. Kvůli tomu taky nikdy nic pořádnýho nedostanu, protože naši nemají peníze — táta pracuje v lese a máma do práce nechodí, protože má mimina a je s nima doma.

Ale právě proto jsem si o psa napsala, protože jsem v tele-vizi v hospodě viděla, že pes se může vzít z útulku a je to úplně zadarmo, i když žrádlo pak zadarmo není, ale Ťapka taky žere zbytky od večeře, takže co.

Napsala jsem nádhernej dopis Ježíškovi a psa jsem nakreslila, nakreslila jsem různý psy, aby bylo jasný, že nepotřebuju nějakýho určitýho. Mamka pak za mnou přišla a řekla, že to opravdu nejde, ať si napíšu o něco jinýho, jestli nechci

třeba telefon nebo něco, co mají ostatní děti ve škole, že by třeba nějakej ne moc drahej zvládli, a já jsem samozřejmě tele-fon potřebovala, všichni ho mají, anebo bych chtěla mít doma televizi nebo počítač, ale v tu chvíli jsem prostě nemohla říct nic jinýho než psa.

Mamka mě pohladila po hlavě a řekla: „Máťo, neblázni.“

Přemýšlím, jestli dospělí vědí, že když tohle řeknou, tak to funguje opačně a já si nikdy nebudu přát nic jinýho, dokud mi psa nekoupí nebo teda nevezmou z útulku.

My nemáme televizi ani počítač, televize se nám nedávno rozbila a naši si řekli, že nová je zbytečná, a počítač taky nepoužívají, tak na co by ho měli, a telefon má jenom táta a je to starej tlačítkovej telefon. Takže já jsem ve třídě úplně mimo, ale naštěstí se kamarádím s Faňou, kterej je na tom podobně, akorát že jeho rodiče peníze možná mají, ale myslí si, že tohle jsou zbytečný věci a že děti nemají sedět u počítače, a i když u nich doma jeden počítač je, tak Faňa ani Kája na něm nic nehrajou, je to jenom pracovní počítač strejdy Standy. A taky jsou všichni vegetariáni, a jeho mamka dokonce veganka, to znamená, že nemůže ani sýr a vajíčko, dokonce ani když to vajíčko je od našich slepic, který jsou šťastný a nesedí v malý klícce a nejsou celý vypelichaný a nemají šílenej pohled a zlámaný nohy a křídla.

To jsem taky viděla v televizi, když jsme ji ještě měli, a od tý doby jím jenom naše vajíčka, nikdy v životě nesním vajíčko, který bych si koupila, abych tím ukázala, že mi na slepicích záleží, i když jsou to tupý debilní tvorové a furt kvokaj, což nesnáším. Blbý na tom je, že naši nikdy vejce nekupujou, takže se to nikdo nemůže dozvědět, že jsem proti chovu slepic v těch klíckách.

S tátou je domluva jasnější, i když horší.

Nejdřív řeknu, že chci psa, a on řekne, že jestli nepřestanu mlít o tom psovi, tak nedostanu nic, a to přece nechci.

Mlčím, protože prostě neřeknu nic jinýho, a táta říká: „Dobře, dostaneš jenom užitečný věci do školy a tak, a taky nový zimní boty, jak myslíš."

Mlčím dál, vím, že táta si nedělá legraci, ale taky vím, že když teď ustoupím, tak psa nikdy mít nebudu, a já psa chci. Táta pak pokrčí rameny a jde si po svý práci, jen mi řekne, ať mu jdu pomoct nakrmit králíky, a já jdu.

Máma říká, že tady tou svojí zabejčeností si zkazím Vánoce.

Táta říká, ať přestanu, jinak už se neudrží a jednu mi natáhne.

Julie neříká nic, ona vůbec nemluví, ačkoliv je jí už rok a půl. To Nina mluví pořád, ale jenom „mami" a „papa", což znamená papat, a „bá", což je bác, když něco hodí na zem, což dělá často.

Jsem fakt napnutá, protože naši se celou dobu tváří, že nic nebude, ale já vím, že rodiče musí dítěti splnit, co si přeje k Vánocům, že to na mě jenom hrajou, ty jejich vážný obličeje a řeči jako: „Máťo, ještě je dost času přát si něco jinýho."

Ale potom, když táta na Štědrej večer zazvoní na zvoneček, zatímco mamka předstírá, že táta šel do kůlny pro dřevo,

já vběhnu dovnitř (zajímavý je, že táta tam není a okno, kudy by mohl vyskočit, není otevřený, ale to budu asi zkoumat až příští rok), tak vidím, že pod stromkem není ani pes, ani krabice, v který by pes mohl bejt.

Už se skoro rozbrečím, ale pak si řeknu, třeba mají toho psa vedle v pokoji a pak ho sem pustí, a tak se zase uklidním a mamka s Julií a Ninou nám rozdělujou dárky. Dvojčata chtějí každej dárek rozbalit, pořád se přetahujou a střídavě brečej, to když může rozbalovat ta druhá, a tak rozbalí i moje dárky, což jsou zimní boty a čepice se šálou a tři knihy, a pak mi Julie roz-balí telefon a mně to konečně dojde, že žádnýho psa nedostanu. A když mi Julie ten balíček podá, tak si založím ruce, jako že si ho nevezmu, a pak se rozbrečím a uteču z pokoje a v chodbě si obuju sněhule. Všichni vyjdou do chodby a rodiče mi něco říkají, ale já je vůbec, ale vůbec neposlouchám, a bez bundy vyběhnu ven a z vrátek. Pak běžím po silnici, až mě doběhne táta a chytne mě a já se s ním peru a on mě drží, jeho bunda voní pilinama a táta mě odnese dovnitř, i když už jsem velká.

A pak mi to vysvětlujou a vysvětlujou, ale to já všechno vím, vím, že pes je zodpovědnost a že jsou s ním starosti a že stojí peníze a že psa máme. A telefon stejně odmítnu a spát jdu hrozně, hrozně smutná a říkám si, že už s nima nikdy nepromluvím, ale vydržím to jenom dva dny, což je pěkně těžký, když jsou Vánoce a jsme hodně doma a taky jedeme k dědovi a babičce. Když děda kouří před domem a já se vracím z bo-bování, to ještě nemluvím, děda řekne: „Já tě chápu, holčičko, mít svýho psa je bezvadná věc. Ale jako dárek dětem se živej tvor nedává. Teda dává," dodá, „ale nemělo by se to dělat."

A já si v tu chvíli uvědomím, že v březnu budu mít narozeniny.

2 takovej chcípáček

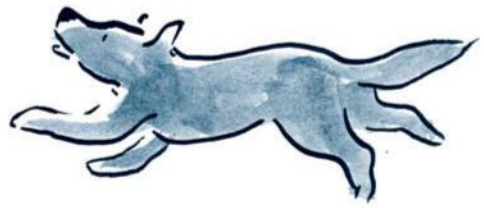

No ale psa nedostanu v březnu, dostanu ho už v únoru, protože Ťapka umře. Už je stará a v zimě moc nevychází z boudy, má bezvadnou zateplenou boudu, ale ráno, když jdu do školy, tak vždycky vyleze a jako se se mnou pozdraví, teda ne jenom se mnou, se všema, kdo ráno vyjdou z domu. Ale jeden den ze svý boudy vůbec nevyleze, a když přijdu odpoledne domů, tak leží v tý boudě schoulená, ale dočista mrtvá, celá ztuhlá. A takhle schoulenou ji táta odnese, protože země je zmrzlá a nedá se vykopat hrob.

Ptám se, kam ji odnese, ale nikdo mi to neřekne.

Pak uděláme s mámou takovej náhrobek s křížkem a já tam zapálím svíčku.

Jasně že je mi Ťapky líto, ale už byla stará a nebyl to můj pes. Teď budu mít svýho psa, takže nejsem smutná. Akorát je divný, že bouda je prázdná a Ťapky miska s vodou úplně zamrzne a nikdo ten led nemusí rozbíjet a přilejvat tam teplou vodu.

Za několik dní potom sedíme u večeře a táta řekne, že jeho známej má nějaký štěňata a že by nám jedno dal, tak jestli tam zejtra po práci skočíme, a já kývnu, jasně, i když táta řekl „nám“, přestože ten pes bude jenom můj.

A pak mě pošle do hospody pro pivo, dostanu bandasku a jdu, obvykle když mu musím jít pro pivo, tak je to opruz, protože k hospodě je to skoro dva kilometry, to mi nevadí, ale cestou zpátky musím jít opatrně, aby mi to pivo nevyšplouchlo ven, a vůbec mě nebaví tu bandasku nést, takže to trvá, ale dneska vyskočím a jdu ráda.

A druhý den čekám na tátu oblečená před domem, jak se těším, ale táta jde stejně nejdřív domů a dá si svačinu, chleba se salámem a pivo. Já na něj koukám, jak jí, až mi řekne, že jestli na něj nepřestanu civět, nikam nejdeme, tak jdu zase ven a chvíli si jako hraju s Julií a Ninou, ačkoliv hry s nima jsou nudný a jedna z nich furt kňourá.

Trefím Ninu sněhovou koulí do obličeje, ale ne schválně, a mamka mě naštvaně honí po zahradě a já se snažím nesmát.

Pak konečně vyrazíme, Julie se rozbrečí, že chce s náma, ale táta to odmávne: „Neexistuje, nebudu s sebou tahat ko-čár.“ Mamka mu řekne něco ošklivýho, ale já je stejně nepo-slouchám, jenom si představuju, jak ten pes bude vypadat, že bude vypadat jako vlk, to by bylo nejlepší.

A pak dojdeme do vedlejší vesnice, jdeme lesem, aby to bylo kratší, podle táty je zbytečný platit za autobus, když je to pár kilometrů, a já nic neříkám. Hájenka, kde bydlí pan hajný,

je až na konci vesnice, vlastně až za vesnicí, na dvoře štěkají dva velký psi a dva jezevčíci a taky tam stojí ochočená srnka a uvnitř je normální vlčák hnědej, to je matka těch štěňat, a sedm hnědých štěňat a jedno bílý a všechny jsou skvělý, ale já už vím, který chci.

„To je takovej chcípáček," řekne pan hajný, „z toho nic nebude."

„Vem si nějaký pořádný," řekne táta, ale já už to bílý štěně držím v náručí, moc ke mně nechce, a nakonec se mi vykroutí a spadne na zem. Leknu se, ale hajný se zasměje a ten pejsek se hned překulí na nohy a je v pořádku.

Neseme ho zabalenýho v dece domů, střídáme se, víc ho nese táta, ale já musím taky, je můj, i když mě z toho bolí ruce, a taky ho na chvilku pustíme na zem, aby se proběhl, na zasně-žený cestě bílej pes, ale bojím se, aby neutekl, když nemám vo-dítko, a taky aby mu nebyla zima. Doneseme ho domů, mámě se líbí, řekne: „No, pěknej psík," a Julie je nadšená, dokud ji neshodí na zem a nezačne ji tahat za vlasy, a Nina, ta se ho bojí od začátku. Obě před ním utíkají a vylezou na gauč, aby na ně nemohl.

Pojmenuju ho Snížek.

Ale není to dobrej pes. To se ukáže, až když vyroste.
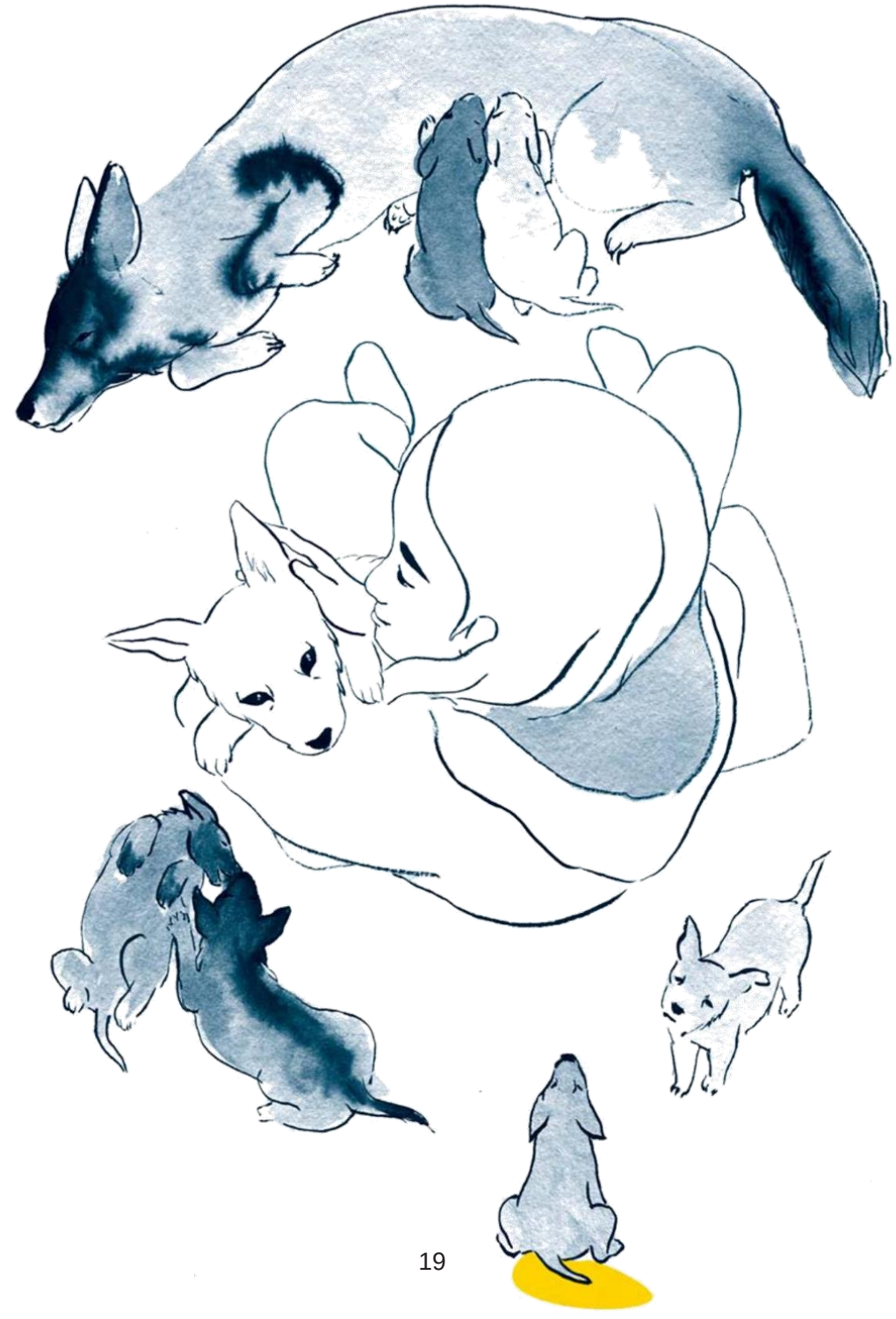
Ale že je hluchej, to se ukáže už za pár dní.